

„Danferen“

et halvgenantlig Ugheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hoes Fredag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ lodes indtil videre af Pst. W. M. Andersen som Direktorens Formand.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Pst. W. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota. Nøgeter sendes direkte til „Danferen“, Dr. D., Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil ud trykkelig Oplyselse modtages af Udgiverne og at Guld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der avetterer i Bladet, enten for at lade hoes dem eller for at lade Oplysninger om det avettere, bedes de altid omtale, at de saa Avetterisemmet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Karismodet og vore Samfundsopgaver.

Karismodet

er en overordentlig vigtig Faktor i vort fritteriske Arbejde. At det er saa, det kan ikke overes uden at have stabelige Folger, og bliver det ret forstaaet, vil det bringe stor Velsignelse.

Der kunde siges meget om Karismodet, som det har fælles med andre større kirkelige og kristelige Møder. Det kan være værdende, opløftende, trostøttende, belærende m. m. Men her agter jeg kun at dvale ved det, som det ikke har fælles med andre Møder, Karismodets særegne Opgave. Og da tænker jeg, jeg kan sige uden at blive misforstaaet, at Karismodet er vort kirkelige Følgeting.

Fritterien har jo, lige saa vel som Statskirken og Følgeterne, sin jorbilige Tilværelse, saa der maa fattes Bestemmelser om dens Arbejde og Stilling. Men Fritterien har ingen anden Rigsdag eller Følgeting som lovgivende Forsamling end Karismodet. Her skal alle Sager, som angaar dens Bevarelse i Troen og paa Værens og Livets rene Stier saa vel som dens Væst drøftes og afgøres. Her skal forhandles og bestemmes om dens Mission hjemme og ude. Og Dagtiggørelsen af Mænd til Kirkens og Missionens tjeneste hanger paa det næjste sammen dermed. Omforgeren for dem af vore Søstende, i hvis Lod det er faldet at ho paa Livets Skjæffelse, der ogsaa Karismodets Sags. Og saa at beregne Omkostningerne ved det hele, hvordan vi skal faa de nødvendige Midler, og ligesom hvordan vi bedst kan holde Hus med de Midler, der betoes os — alt faadant er jo Karismodets særlige Opgave. Tanten herpaa er stillet til i nogen Grad at vise os, hvor overordentlig vigtig Karismodet er.

Minde vi saa tillige, at vor Herre Jesus siger: „Min Menighed“, og at Paulus siger: „en Husholdning er mig betroet“, saa skærpes Alvooret overfor Karismodet. Det er ikke vore egne Sager, ikke en Forening af menneskelige Oprindelse, vi har med at gøre; men det er „Guds Menighed“'s Sager. Styrrelsen af disse Sager er os betroet. Det gælder da om, at vi ikke behandler dem med Ligegyldighed og Letfæind.

Men det forekommer netop mig, at vi, baade Præster og Delegerer, har taget alt for let paa Karismodet. Det gælder da først og fremmest om at give Møde. Det duer ikke at blive hjemme, eller for Menigheder at lade være at sende Delegerer, og saa bagefter at finde Feil ved Karismodets Bestemmelser. Men at give Møde er langt fra nok. Der bør gøres Forberedelse af de Repræsentanter, vi sende til vore værdslige lovgivende Forsamlinger! De maa ordentlig sætte sig ind i de

foreliggende Spørgsmaal. Vær de forhandlende i det kirkelige Følgeting være mindre dygtige og forberedte? Og fremfor alt gælder det jo saa om det rette Sindelag, ikke alene efter bedste Sten at ville Følget, Kirkens Bedste, men om at ville, hvad Kirkens Herre vil.

Gamle og nye Opgaver.

Det er ikke min Tanke at gaa ind paa vore forskellige Opgaver, men kun at sige lidt, som jeg anser for rigtig, om Forholdet mellem gamle og nye Opgaver.

Angaaende hvor mange Opgaver, vi skal tage op, kan Pauli Ord: „Det kræves af Husholdere, at de findes tro“ nok tjene som Vejledning i Måndelighed. Som Herren giver Gaver og Midler til, saa maa vi arbejde. At ville mindre end det, er Utrofast, og at ville ud over det kan let være menneskelig Forsængelighed. Ingen af Delene er der Velsignelse. Den tænkter sig til Trofastheden.

Det er en Gjenkommelig ved os Mennesker, som ældre Arbejdere vil have lagt Mærke til, at vi helst vil have fat paa nye Opgaver. En ny Mission, et stort, nyt Arbejde, et „Blik ud over Plankværet“ i den ukendte Verden — det er saare lovende. Der har vi endnu ikke mødt hverken Modstand eller Støffelse. Det er en gammel Erfaring for mange, at der er større Nydelse i Haabet end i Besiddelsen. Men det er Mission, det med at foretrække nye Opgaver for de gamle. Er det dog ikke den samme Verden, vi har med at gøre alle Begne? Ingen af os ved, hvor Modgangen og Støffelse ligger paa Vur i det ukendte Land. Dog om Herren talder os derind, saa gaar vi frimodige i Tro paa ham.

Men de gamle Opgaver er der og bør have Fortrin for de nye. Det kan nok være, at det ikke er gaadt saa lovende med deres Løsning, som vi ventede. Men det er allerede et stort Fortrin, at vi er færdig med dem, har lært at overvinde Modstanden og Vanfærdighederne i Forbindelse med dem. Og desuden har vi jo selv Guds Ord for, at der er Velsignelse i at fortsætte med dem: „I skulle i sin Tid høre, saa fremt I ikke forlade.“ Hvor skulle Herren heller kunne tænte Velsignelse til Arbejdet med en ny Opgave, hvis vi slipper en gammel paa Halvvejen? „Du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over moget.“ Det er Guds Lov for Velsignelse i Guds Riges Arbejde.

Disse Linier skriver jeg ingelunde for at forhindre, at Samfundet optager nye Opgaver, naar Herren giver os Kraft og Midler dertil; thi da er det vor Pligt at bruge, hvad han giver. Men jeg ser ligesom en Fare for, at en naturlig Tilbøjelighed kan løse af med os, saa vi tager fat paa nye Opgaver uden at tage os forsvareligt af de gamle. Det bør være Reglen (som naturligvis kan faa undtagelse), at naar vi optager en Mission blandt Landsmænd i en By eller et Sættlement, eller naar vi optager en Mission blandt Hedninger, at vi da aldrig slipper den. Uigsaam med andre Opgaver, som vi ved, Herren kan være med i. „Bestandigheden vil, Bestandigheden vil alene vinde.“ (Brorson).

Vor Præstefole.

Det er allerede lige nævnt, at Dagtiggørelsen af Mænd til Kirkens og Missionens tjeneste er en af de Gensstande, Karismodet maa forhandle. Det røber en underlig Mangel paa Forstaaelse af vor Fritteriske Arbejde, at mange hellere vil sætte baade Mission og Børnehjem end vor Præstefole. Der er slet ingen Opgave i et frit Kirkesamfund, der kan lilles ligefæds af Præstefolen. Du tænker maasse: Jo, selve Missionen for Menneskers Frelse maa da lilles foran. Vent bare lidt og forstaa mig ret. Kendt du Profeten Samuel og hans Tid, saa ved du, at han oprettede Profetstoler, og de blev Forudsætning for en velstignet Gerning i lange Tider i Israel. Du tender noget til Luther og Reformationen ved ham. Han var Stolemissioner i stor Stil i Wittenberg. Og saa Studenter fra Norden sad ved hans Fødder. Og om du tender noget til den nære Tids stærkeste Missionærbevægelse, saa ved du, at den er vatt ihlandt Studenter i baade Amerika og Europa, og den har dygtige Stoler til Forudsætning. En retroende dygtig Præstefole er som Dreihjulet i Kirkens og Missionens Arbejde. Selvopholdelsens Hensyn træder den

Lagmands Virksomhed i Kirken overser jeg ikke, jeg er en Ven af den. Det glæder mig altid at se Kristne i de forskellige Livsstillinger tage fat paa deres egen Gode i Kirkens Opgaver. Men lad os gøre al mulig Brug af alle levende Kræfter i Menigheden, det kræfter ikke i mindste Måde, hvad jeg har sagt om Nødvendigheden af en dygtig Præstefole i vor Fritterke. Mænd med vel uddannede Evner og grundige Kundskaber har Kirken altid haft Brug for, og den behøver dem haardere i vor Tid end nogen Sinds før. Kun at de saa vil være „helt med Herren“. Og for at det kan ske, maa vi bede Herren om, at han altid vil lade sin Mand hvile over og gennemtrænge vore Stoler.

Vore personlige Pligter.

Frihed er en søn Gave. Men om den skal bruges til Velsignelse, maa den bruges ret. Det kan nok ofte synes, som det er slem, at der her i dette Land skal findes saa mange forskellige Religionsbetændelser. Men det falder os jo aldrig ind, uden det er slem, at vi har Frihed til at dyrke vor Gud efter vor Overbevisning, og ingen har Lov til at fortrænge os deri. Andre faar da have samme Frihed. Men forskaar vi saa ogsaa at bruge Friheden?

Vi har jo Frihed til baade at sige ja og at sige nej til de forskellige Opgaver. Og „Den forenede danske Kirke“ er overmaade fri i sin Forfatning. Den totale Menighed er fri overfor Samfundet, og den enkelte er fri overfor Menigheden. Men dersom denne Frihed bruges eller misbruges til at sige: nej, jeg vil ikke være med i Arbejdet og til at bære Byrden, saa virker Friheden opløsende og ødelæggende. Brugis den derimod til at sige: ja, jeg vil være med til alt, hvad der er godt og Gud velbehageligt, saa virker Friheden opbyggende og til Velsignelse. Den ene har jo Frihed til at lade de andre bære Byrden, men han har dog ogsaa Frihed til ikke alene at sige: jeg vil bære min Del af Byrden, men ogsaa til at sige: jeg vil hjælpe den soogere at bære hans Byrde. Saa- daan var det jo i den første Frimenighed — Apostelmenigheden.

Og endnu eet. Vi maa saa ogsaa huske paa, at samme Frihed, vi hver især gør Forordning paa, maa vi unde andre. Der er „en Herre, een Tro, een Daab, een alles Gud og Fader“, vort Menighed er ogsaa som „Legemet med de mange Lemmer.“ Sels om vort Fællesskab er stort, saa er vi indbyrdes meget forskellige, og med Forudsætning af den nødvendige Enighed maa vi lade enhver have Frihed til at udvælge sig og arbejde efter sin Naturendommelig og ikke demme hoesandres Meninger. Det gælder det ogsaa om i Karismodet, at vi i alt, som ikke angaar den nødvendige Enighed, maa give efter for Hjertelighed og være med i Arbejdet, enten vore Meninger fejrer eller falder. Den personlige Pligtstillelse overfor hoesandere og overfor det hele Samfund er en Nødvendighed for et velstignet Samfundsarbejde. Uden denne Pligtstillelse er der ingen Mening i at tale om Broderkab og Samfundsbaand.

Disse saa Tanker henstilles til kerkelig Overvejelse af Samfundsoffende. Gud velsigne vort anstundende Karismode.

W. Andersen.

Fra Missionsmarken.

Missionsforhold i tyrkisk Aften.

Tyrkisk Aften er i de senere Aar kommet mere indenfor danske Missionsvæneres Interessesmaade end før; vor danske Størelsemission med Pastor Prip og Læge For Maul, f. i. i Damaskus, Højers Mission, for i Hebron nu i Landstabet Hedramaut, den sydlige Del af Arabien, Ost for Jemen, langs med det indiske Hav og med regelmæssig Dampskibsforbindelse med det engelske Aften, og endelig R. M. A. Armenierarbejde i Mezereh falder altsammen ind under den tyrkiske Sultans Magtsmaade. Lad os kaste et Blik paa Missionsforholdene i disse Lande.

Først maa det huskes, at efter Notanen i Aften den Muhammedaner, der gaar over til en anden Religion, uden videre Dødsstraf. Dog er de indfødte Kristne (Simmi) taler Tyrkerne demtaalte, men under meget trykkelige Forhold. En Simmi maa

ikke bygge Kirker, Klostre eller andre Bygninger til religiøs Brug; hans private Hus skal være laedere end de omboende Muhammedaneres; han maa ikke gaa klædt som Muhammedaner, maa ikke drikke Vin eller pise Svinefedt for ikke at saare deres Følelser, maa ikke fejre kristne Fester offentlig, maa ikke prøve paa at omvende en Muhammedaner o. s. v.

Der findes dog ogsaa, og har i over 400 Aar været tyrkiske Love af liberale Art; disse dannde Grundlaget for den berømte Religionsfrihedslov af 1856, som Sultanen maatte udstede til Tak for Stormagernes Hjælp i Krimkrigen; den kaldes Hatti Humanyon og bestemmer, at ingen maa krænktes for sin Troes Skyld, at alle i Tyrkiet forekommende Religioner skal have Substansfrihed, og at ethvert Selskab har fuld Frihed til at oprette Stoler, kun at Balget af Lærere og Lærerinder er underlagt Regeringens Kontrol. Disse Bestemmelser blev hoesligere hævede ved Berlinerkongressen 1878 efter den sidste russisk-tyrkiske Krig.

Men Regeringen, der i høj Grad er under Derwissh-Ordenernes europæerjendlige og kristendomsfædte Paavirkning, er just ikke meget tilbøjelig til at haandhæve disse liberale Love. Og selve Lovene er da ogsaa saaledes formulerede, at de let kan omgaaes, naar Regeringen vil.

Men Regeringen, der i høj Grad er under Derwissh-Ordenernes europæerjendlige og kristendomsfædte Paavirkning, er just ikke meget tilbøjelig til at haandhæve disse liberale Love. Og selve Lovene er da ogsaa saaledes formulerede, at de let kan omgaaes, naar Regeringen vil.

Som et Blik paa de oensfor anførte Lovbestemmelser hurtigt vil vise enhver, er det egentlig kun den ene Form af Missionsarbejde, der hedder Stolemission, som er tilladt. Hoesfor benytter Regeringen sig til at forhindre eller dog lamme alt andet Missionsarbejde, Gadeprædiken er helt forbudt; kun med speciel Tilladelse tør man oprette et Trykkeri og udgive et Tidsskrift; og alle Tryksager maa to Gange gennem Censuren, først i Manuskrift, derefter inden Udgivelsen; ingen Missionslæge maa praktisere uden det kerkelige medicinske Fakultets Bifølgelse. Og selv Stolemissionen hoesmes af Regeringens Bevogtelse, idet den paa det strængeste holder sig til Bestemmelser om Regeringens Kontrolleringsret overfor Lærere og Undervejsningsmetode, til den Grad, at ingen Privatstole tør oprettes, før de lokale Myndigheder har billiget Lærernes Vidnesbyrd og Læseplan og Lærebøger. Og saa smuler man endda det mest mulig med alle den Slags Sager. Dertil kommer, at ingen udenlandsk Korporation, heller intet Missionsfællesskab, maa erhverve Grundjendom, saa alt maa indføres i Panthekerne paa Entelpersoners Navn, og at selv privat Ejendomsforhøvelse kun tillædes paa Bevilling af Sultanen selv. En anden trykkelige Bestemmelse for Stolemissionen er den, at Stolebevillingerne, naar de omfærd gives, næsten aldrig indbefatter Bevilling til at undervise muhammedanske Børn, kun tillader Undervejsning af kristne og jødiske Børn. Det er et rent Særsyn, at den irsk-presbyterianske Mission i Karjatan (et Par Dagsrejser N. for Damaskus lige ud ved Ortengrænsen) har Bevilling til at undervise ogsaa Muhammedanerbørn.

Naar alligevel baade Læge- og Stolemission i Sultans Lande drives efter ret stor Maastof, er det dels i Tilslutning til Menighedsarbejdet i allerede bestaaende Menigheder (armeniske, nestorianske, assyriske, russiske, katolske og nogle evangeliske), dels i Ly af Magtornes Bestraelse for at vinde Indflydelse. Men dette sidste er for en stor Del Karjatan til, at den tyrkiske Regering (ligesom den kinesiske) er tilbøjelig til at betragte Missionærerne som politiske Agenter og baager over deres Bevægelser med en saa aarvaagen Mistænksomhed, at ikke blot de selv, men endog Missionsbladene i Hjemlandene maa iagttage den hoesre Forsigtighed med Efterretninger fra deres Arbejde. Selv her i vort lille, fjerne Danmark skal man ikke føle sig sikker paa, at Missionsbetænkningerne undgaa Sultans Spioners Opmærksomhed.

Endnu mere end Missionsarbejdene ligger de saa Muhammedanere, der omvender sig, under dette System af Mistænksomhed. En omvendt Muhammedaner maa straks forlade Landet; hvis ikke bliver han uden videre stulten ind i et Regiment, sendt til en affides Egn, hvor ingen europæiske Dine følger ham, og — forsvinder! Det er tyrkisk Religionsfrihed!

En ubetydelig Lettelse i Missionsforholdene har dog de allerfjæreste Aar bragt. Konfliktten i Sommeren 1901 med Frankrig blev af den franske Regering benyttet til at udvirke en Traktat om Bestielse af de fransk-katolske Missioner, hvorved disse har faaet Tilladelse til at udbede, hvad der under tidligere Uroligheder (1894—96) var bestaaet af Missionsbygninger (disse findes dog vist væsentligt i det europæiske Tyrki), og til overhovedet at foretage alle Slags Nybygninger, hvis Regeringen ikke inden 3 Aar rejser Indvendinger derimod, samt anerkende i lovmæssig Besiddelse af deres Grundjendom. Rusland er uforudset gaet i Frankrigs Spor, og søger nu ved Pengebidrag af og imod 1 Mill. Kr. aarlig især i Armenien, Syrien og Palæstina at rejse et russisk Missionsstolevæsen i den Hensigt at fremme sin politiske Indflydelse. Dette sidste rummer forøvrigt en betydelig Fare for evangelisk Missionsarbejde, særlig i det betragte Armenien, hvor mange af den gregorianske Kirkes Medlemmer ikke kan undgaa de russiske Penge og den russiske Bestielse, som løses paa Betingelse af Indtræden i den ortodokse russiske Kirke.

Disse til almindelig Orientering i Tyrkiet Missionsforhold. Selv Missionsarbejdet i tyrkisk Aften skal jeg maasse ved en senere Lejlighed gøre Rede for. Dr. Schepelern, i „Ar. Dbl.“

ten ind i et Regiment, sendt til en affides Egn, hvor ingen europæiske Dine følger ham, og — forsvinder! Det er tyrkisk Religionsfrihed!

En ubetydelig Lettelse i Missionsforholdene har dog de allerfjæreste Aar bragt. Konfliktten i Sommeren 1901 med Frankrig blev af den franske Regering benyttet til at udvirke en Traktat om Bestielse af de fransk-katolske Missioner, hvorved disse har faaet Tilladelse til at udbede, hvad der under tidligere Uroligheder (1894—96) var bestaaet af Missionsbygninger (disse findes dog vist væsentligt i det europæiske Tyrki), og til overhovedet at foretage alle Slags Nybygninger, hvis Regeringen ikke inden 3 Aar rejser Indvendinger derimod, samt anerkende i lovmæssig Besiddelse af deres Grundjendom. Rusland er uforudset gaet i Frankrigs Spor, og søger nu ved Pengebidrag af og imod 1 Mill. Kr. aarlig især i Armenien, Syrien og Palæstina at rejse et russisk Missionsstolevæsen i den Hensigt at fremme sin politiske Indflydelse. Dette sidste rummer forøvrigt en betydelig Fare for evangelisk Missionsarbejde, særlig i det betragte Armenien, hvor mange af den gregorianske Kirkes Medlemmer ikke kan undgaa de russiske Penge og den russiske Bestielse, som løses paa Betingelse af Indtræden i den ortodokse russiske Kirke.

Disse til almindelig Orientering i Tyrkiet Missionsforhold. Selv Missionsarbejdet i tyrkisk Aften skal jeg maasse ved en senere Lejlighed gøre Rede for. Dr. Schepelern, i „Ar. Dbl.“

Den 9. internationale Kongres imod Alkoholen.

Fra en særlig Korrespondent til „Ar. Dbl.“

Den 9. internationale Kongres imod Alkoholen.

Fra en særlig Korrespondent til „Ar. Dbl.“

Bremen, den 14. — 19. April.

Det var med store Forventninger, men i de tykke Afholdelsesforberedelse denne Kongres, der er den første paa tysk Grund.

Afholdelsesbevægelsen gaar kun langsomt fremad — i Følge de sidste statistiske Beregninger er kun ca. 35,000 af den store tyske Befolkning totalabstinde. Derfor var det alle Afholdelsesvæneres Haab, at denne Kongres skulde give Bevægelse et kraftigt Stød fremad.

Man har heller ikke sparet hoeserken Arbejde eller Omkostninger for at gøre det saa tiltalende og imponerende som muligt for de mange Deltagere fra saa godt som alle Jordens Egne.

Bremens Overborgmester udtalte sin Velkomttale ved Kongressens Åbnning, at man allerede for to Aar siden, da man erfarede, at Kongressen skulde afholdes i Bremen, havde glædet sig derved og siden den Tid gjort sig Umage for at løse den Opgave, man fik lagt paa sig, værdigt og tilfredsstillende. Det maa siges, at Bremersne har været meget heldige med deres Forberedelser, og deres Gæstfrihed og Venlighed har været forbløffende.

Deltagelsen i Kongressen var nu ogsaa ualmindelig, da ca. 1450 Personer — hvoriblandt mange Udlandere — havde taget Medlemsort. Fra Norge, Finland og Sverrig (særlig det sidste Land) havde mange indfundet sig — derimod var det forunderligt at se, hvor faatalrigt Danmark var repræsenteret. Kongressens specielle Avis, hvori saa godt som alle Deltagernes Navne var optagne, fandtes af danske kun Pastor Dalhoff, og han var udsendt af den danske Regering. Danmark er jo ellers det Land, hvor der forbruges det største Kvantum Afholdelsesvin i Hoved — var der da ikke Grund til for nogle af de danske Afholdelsesforkæmpere at komme til Stede, hvor ligesindede fra saa mange Lande har givet Møde for at udbytte Erfaringer og raadsløse om den bedste Måde at komme Fjenden til Livs paa?

Første Afdeling af det faldige Program var forbeholdt „Deutschen Abstinenten-Frauenbundes“, til en offentlig Forsamling Tirsdag Eftermiddag. Efter at Mødet var aabnet med Ordselspil og Sang af et Damekor, hilsedes Forsamlingen velkommen af Borgmester Dr. Grønning, der udtalte sin Glæde over, at ogsaa Kvindeven nu begyndte at rejse sig til Kamp mod det onde i vor Tid. Han kunde kun ønske den rigtig Fremgang i deres gode Bestrebelse. Efter at Dr. Delbrück i Kongressor-

ganisationskomiteens Navn havde bragt Hilsen, bød Formanden for „Deutscher Frauenbund“, Frel. Ottilie Hoffmann velkommen paa Tysk, Engelsk og Fransk. Ibet hun udtalte sin Glæde over, at Kongressen var bleven forlagt til Bremen, mindede hun om, at man her befandt sig paa historisk Grund. Nogle saa Strid fra Mødepladsen førte kristne Kirke, der var opstaaet i 1000 Aar siden til Værn mod Overtro og Søbernes Løshed. Paa denne Kongres gælder det om at føre en haard Kamp mod det Onde, hvis frygtelige Magt vi kan se Eksempler paa i Fængsler, Sindsfygeanstalter, Drankersyler o. s. v. Thi Drikkeriet forstyrrer Familieleven, fører til Fattigdom, Uædelighed, Fordrøvelser og Engdemme, og det bringer den dybeste Elendighed over Kvinder og ufødselige Børn. Redarbet Alkoholisisme styrter Hundreder af Børn i Jordens Dødsfælde — denne Menneskehedens Udvælgelse maa betampes med alle til Raadighed staaende Midler, først og fremmest ved Kristendommens Magt.

Den tyske kvindelige Totalafholdelsesbevægelse, der er Gern af Verdenskvindesforbundet, er grundet for at kunne tage Del i denne Kamp. Dens Baader er Guds Ord. Frel. Hoffmann, der er vel kendt i tyske Kredse for sit Arbejde for Menneskehedens Forbedring, gav derefter en fort Beretning om Foreningens Virksomhed. Den tæller kun 300 Medlemmer i Tyskland; mens den hele internationale Bevægelse tæller over en halv Million. Stent det kun er en lille State i Tyskland, under den dog amindelig Sympati og Agtelse i videre Kredse. Dens Formaal er Drikkeriets Betampelse ved Ophævelse, Optragelse og Oprettelse af Afholdesanstalter. Særlig søgte man at vinde Ungdommen. Frel. Hoffmann sluttede med Vinsten om, at denne Kongres med Guds Hjælp maatte bidrage til at faa Drunkenheden lyst i Vand og blive til Familielevens og hele Menneskehedens Gaan.

Fru Aili Træng Helenius, Helsingfors, der jo ogsaa er velkendt i Danmark, fortalte om Afholdelsesbevægelsens Fremgang i hendes Fædreland. For et halvt Aarhundrede siden blev der ved Udgivelsen af nogle Skrifter gjort det første Skridt til Drikkeriets Betampelse; men først 1877 bannedes den første Afholdelsesforening af Kvinder. Den mødte straks megen Modstand, og da saaledes en Lærerinde begyndte at undervise sine Børn om Drikkeriets Fordærvelighed, blev hun afføddet. Nu bliver derimod Lærere inderne opfordret til at give deres Børn Afholdelsesundervisning. De store politiske Kræfter optager ikke mere Annoncer, hvori alkoholiske Drikke anbefales.

Fru Helenius opfordrede sluttelig de tyske Kvinder, der var mange og rigt, til ikke at staa tilbage for de faa og fattige fra det høje Nord. Gud hjælp eder!

Miss Ch. Gran, Good Templarordenens begavede Agitator, afslode Beretning om sine Rejser i Norge.

Blandt Foredrag, der afholdtes paa denne Kongres, maa særlig nævnes Fru Dr. Døses, Dresden, om „Alkohol und Stillungsvermögen“.

Følge hendes Mands og flere andre Videnskabsmænds Forskninger viser Statistiken, at tunstigt opfødte Børn ikke blot har langt lettere end de, der erholdt rigelig Die, men ogsaa har Tilbøjelighed for Alkoholisisme. Kvinder, som enten selv er Tralle under Drikkeriet eller har Mænd, der er det, eger sig i Reglen heller ikke til at give deres Børn Die. Men desuden er Vægheden ved at erholde tunstige Næringsmidler ogsaa ofte Karfag til, at saa mange Mødre afholder sig fra at give deres Børn Die.

I Sverrig har man i visse Landstrækninger fundet, at Mødrene kunde give deres Børn Die i 2½ Aar, og i dette Tidrum fik Børnene saa godt som slet ingen anden Næring.

I Bavern er Mødrene ikke saa flinte til Diegivning, og man giver deres Tilbøjelighed for bayersk Diætlands derfor.

I Sverrig forbruges vel en Mængde, men vel at mærke, udelukkende af Mænd. Talerinden opfordrede Mænd med Indflydelse og Forstaaelse af Spørgsmaalet til at have deres Opmærksomhed mere henvendt paa den Fare, her er Tale om — endvidere skulde Kvindernes betænke, at de ved selv at give deres Børn Die staaede dem for mange Engdemme, ligesom de heller ikke maatte kaste det Ansvar fra

I Sverrig forbruges vel en Mængde, men vel at mærke, udelukkende af Mænd. Talerinden opfordrede Mænd med Indflydelse og Forstaaelse af Spørgsmaalet til at have deres Opmærksomhed mere henvendt paa den Fare, her er Tale om — endvidere skulde Kvindernes betænke, at de ved selv at give deres Børn Die staaede dem for mange Engdemme, ligesom de heller ikke maatte kaste det Ansvar fra

I Sverrig forbruges vel en Mængde, men vel at mærke, udelukkende af Mænd. Talerinden opfordrede Mænd med Indflydelse og Forstaaelse af Spørgsmaalet til at have deres Opmærksomhed mere henvendt paa den Fare, her er Tale om — endvidere skulde Kvindernes betænke, at de ved selv at give deres Børn Die staaede dem for mange Engdemme, ligesom de heller ikke maatte kaste det Ansvar fra

I Sverrig forbruges vel en Mængde, men vel at mærke, udelukkende af Mænd. Talerinden opfordrede Mænd med Indflydelse og Forstaaelse af Spørgsmaalet til at have deres Opmærksomhed mere henvendt paa den Fare, her er Tale om — endvidere skulde Kvindernes betænke, at de ved selv at give deres Børn Die staaede dem for mange Engdemme, ligesom de heller ikke maatte kaste det Ansvar fra